

dem —, som det er en Hovedopgave at hjælpe —, og den lammede Produktion, som det ligeledes er vor Hovedopgave at faa i Gang igen.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager, som talte paa Venstres Vegne, fremhævede, at han vilde ikke gøre mange Bemærkninger til mig, fordi man i Landstinget i Gaar havde haft en saa udtømmende Tolddiskussion. Men det var netop Udtalelserne fra Venstres Side i Landstinget, der bevirkede, at jeg fremsatte det direkte Spørgsmaal i Dag. Jeg konstaterer, at jeg — hvad der ikke forbavser mig — absolut ikke har faaet Svar paa de Spørgsmaal, jeg fremsatte. Det forbavser mig ikke, siger jeg, fordi der ikke kan fremsættes noget positivt Svar her; man kan nemlig ikke komme og paavise de prisfordyrende Virkninger, som de paa-gældende Krisetoldsatser, der blev gennemført under Ministeriet Neergaard, har haft. Havde de haft nogen prisfordyrende Virkning, var de afskaffet for længe siden, allerede under Ministeriet Neergaard; men de har kun haft gode Konsekvenser, som er blevet lovprist fra alle Sider her i dette høje Ting, og det har man fra Venstres Side ikke kunnet imødegaa, som jeg fremhævede før, idet jeg anførte, at det ikke var nogen loyal Optræden overfor de konservative Krav, naar man fremstiller vor Politik saaledes, som det sker i Venstres Presse.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager kom med den Bemærkning, at i den store, som sædvanlig meget lidenskabelige Agitation omkring Toldproblemet, der førtes i Landet, var Venstre de bedste Frihandelsvenner. Jeg vil virkelig sige, at vi vilde have været tilfredse, om blot den nuværende Regering var lige saa frihandelsvenlig og havde gennemført noget af det samme, og helst lidt mere, som Regeringen Neergaard — der altsaa stod som Frihandelens bedste Venner og Beskyttere — gennemførte i en Række af de Forhold, som da forelaa.

Naar det ærede Medlem Hr. Slebsager vil skyde Skylden for, at Agitationen er rejst om Toldproblemet, over paa os Konservative, fordi vi har været saa formastelige, for ikke at sigesaa rent ud sagt dumme, at begynde at tale om den aktive Handelspolitik, saa er det en fuldkommen Begrebsforvirring. Agitationen for den aktive Handelspolitik er kommet frem som en naturlig Følge af de Foranstaltninger, de ikke særlig venlige Foranstaltninger, som Udlandet har truffet overfor Danmark, og som ikke blot har ramt den danske Industrieksport, der jo for længst er blevet vant til at blive ramt af Toldforanstaltninger, men ogsaa paa

betydningsfuld Maade har ramt det danske Landbrugs Afsætning.

Naar imidlertid det ærede Medlem Hr. Slebsager her siger, at Venstre angriber den aktive Handelspolitik, fordi den indeholder en Fare for vor Eksport, saa maa jeg sige, at nu begynder jeg først at forstaa, hvorfor det ærede Medlem Hr. Slebsager er imod vor Politik, nemlig fordi han øjensynlig slet ikke har forstaaet den. Det er slet ikke en Fare for vor Eksport, at vi kræver aktiv Handelspolitik; vi rejser nemlig dette Krav, fordi vor Eksport allerede er truet af Udlandets Foranstaltninger. Derfor har det heller intet paa sig, naar det ærede Medlem Hr. Slebsager siger, at naar han er imod aktiv Handelspolitik, er det, fordi han er bange for, at den indeholder en direkte Anvisning for Udlandet — saaledes lød hans Udtalelse — til at anvende tilsvarende Foranstaltninger mod os. Det er denne Venden om paa Rækkefølgen af Begivenhederne, der gør, at han tager den beklagelige negative Stilling; og jeg haaber, saa snart han bliver klar over, at Rækkefølgen er den rent logiske, at han saa vil støtte os. Rækkefølgen er nemlig den, at Nr. 1 er Lussingen ude fra, og Nr. 2 er Problemet: Hvad skal vi gøre? Og som dette Nr. 2 sætter vi en aktiv Handelspolitik, nemlig en Politik, der forsøger at indrette sig ved at forhandle saa positivt som muligt udtil.

Det er altsaa ikke os, der fremkalder Krigen — bevares, saa drabelige er vi heller ikke fra konservativ Side, det vilde være langt ude og lidet forstaaeligt —, men det er os, der, naar Krigen er erklæret, tager under fordomsfri Overvejelse: Hvorledes forhandler vi os bedst til Rette overfor det Udland, der har erklæret og paaført os Krigen? Herom maa jeg henvise til tidligere Taler, som jeg har holdt; og jeg maa sige, at de Resultater, de frihandelsvenlige Retninger her i Landet hidtil har haft, ikke er opmuntrende. Lussingerne er faldet tættere og tættere, og de rammer baade Byerhvervene og Landbruget, og vi har ikke andet at henvise til end vore aabne Døre og smukke Øjne; men ingen af Delene gælder paa de Omraader, her er Tale om.

Hvis det altsaa ikke er lutter Mundsvejr med de Klager, der er kommet frem fra det danske Landbrug om de Toldvanskeligheder, Landbruget møder i Udlandet, er der ikke andet for end at erkende, at vi er inde i den rigtige Rækkefølge af Begivenhederne. Men saa kan man slet ikke opretholde den Paastand, som jeg ikke havde troet at skulle møde fra det ærede